

あなたが 誰かを 殺した

คุณฆ่าคนตาย

อิงาชิโนะ เคโงะ เทียน
บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์ แปล

คุณฆ่าคนตาย
あなたが誰かを殺した

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

อิงาซีโนะ เคโงะ เขียน
บันทึกต ประดิษฐานุงวงษ์ แผล

จากใจสำนักพิมพ์

“จิตใจมนุษย์ช่างซับซ้อน มันไม่ง่ายเลยที่จะมองเห็นทุกสิ่งที่ซุกซ่อนอยู่ในนั้น”

ซีริศคางะ เคียวอิจิโร ได้เดินทางมาถึงเล่ม “คุณฆ่าคนตาย” นิยายสืบสวนสอบสวนฉบับภาษาไทยที่อยู่ในมือผู้อ่านตอนนี้ นายตำรวจคางะถือเป็นตัวละครใกล้ชิดกับนักเขียนฮิगाชิโนะ เคโงะ เกือบสี่ทศวรรษ

พักร้อนของคางะไม่เหงาเพราะโดนร้องขอให้มาไขคดีฆาตกรรมหลายรายที่เกิดในย่านบ้านพักตากอากาศของคนรวย เป็นคดีสุดแปลกคดีหนึ่งก็ว่าได้ แต่ตำรวจก็ไม่ปักใจเชื่อ เนื่องจากพบพยานมากมายในท่าทีของผู้ต้องสงสัย และยังมีเหตุการณ์น่าปวดหัวเกิดขึ้นตามมาอีก

นี่คือความท้าทายครั้งใหม่สำหรับนายตำรวจคางะผู้มีสายตาเฉียบแหลมคนนี้ เขาจะไขว้ฝีมืออันน่าทึ่งเพื่อคลี่คลายคดีนี้ได้อย่างไร ขอเชิญทุกท่านมาลุ้นเอาใจช่วยเขาอีกครั้ง

นิยายลึกลับที่เน้นเรื่องกลอุบายใส่รายละเอียดชวนค้นหา ดังเรื่องราวน่าประหลาดใจออกมามัดปมให้ติดตามเป็นระยะ

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นฯขอขอบบัตร์ผู้ติดตามให้ผู้อ่านได้เดินเคียงคู่ไปกับนายตำรวจคางะ สู่บ้านพักตากอากาศเปื้อนเลือดเพื่อสืบคดี หาค้นหาหลักฐานพิสูจน์ความจริง และจับคนร้ายมาดำเนินคดีให้ถึงที่สุด

การโกหกใช้ไม่ได้ผลกับคางะ เมื่อถึงหน้าสุดท้ายทุกท่านจะเกิดความรู้สึกนี้ในใจ

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นฯ

จากใจนักแปล

รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้แปลผลงานชุดคางะอีกครั้ง และทุกครั้งคางะไม่เคยทำให้ผิดหวังเลย ด้วยเรื่องราวสนุกสนานชวนติดตาม และตอนจบเกินคาดแบบที่ทุกคนรอคอย

นิยายชุดคางะเป็นนิยายที่อาจารย์อิงาชิโนะ เคโงะได้ลองเขียนในรูปแบบที่แปลกใหม่ต่างกันทุกครั้ง ผมแปลชุดคางะมาแล้วสี่เล่ม ได้แก่

“ฆาตกรรมหิมะ พระจันทร์ ดอกไม้” คือหนังสือเล่มแรกของชุดคางะ เป็นผลงานนิยายสืบสวนสอบสวนวัยรุ่นนักศึกษา และเป็นผลงานช่วงแรกของอิงาชิโนะ เคโงะด้วย

“เจตนาร้าย” ผลงานเล่มที่สี่ของชุดคางะ เขียนแบบบันทึกตอบโต้ระหว่างคนร้ายกับพระเอก ซึ่งหลอกคนดูได้เนียนสนิท

“ด้ายแห่งความหวัง” นิยายเล่มที่คางะเป็นตัวประกอบ ปล่อยให้ลูกพี่ลูกน้อง มัตสึมิยะโอดเล่นเป็นพระเอก บางคนจึงไม่รวมเรื่องนี้อยู่ในคางะซีรีส์ เป็นนิยายที่ชวนให้คิดถึงสายเลือดและสายสัมพันธ์ได้อย่างคมคาย

และ “คุณฆ่าคนตาย” ในครั้งนี้ เป็นการสืบสวนรูปแบบคุยกันไปเรื่อยๆ แต่ยังทำให้รู้ตัวคนร้ายได้ ผมทิ้งกับวิธีเขียนของอาจารย์อิงาชิโนะ เคโงะจริงๆ

ตอนนี้ถือว่าผมได้แปลเล่มแรกและเล่มล่าสุดของซีรีส์คางะแล้ว หวังว่าคงจะได้แปลเล่มต่อไป อย่าลืมติดตามเบื้องหลังการแปลนิยายทุกเรื่องจาก “YouTube Channel พงษ์ หัดแปลภาษาญี่ปุ่น” ของผมด้วยนะครับ

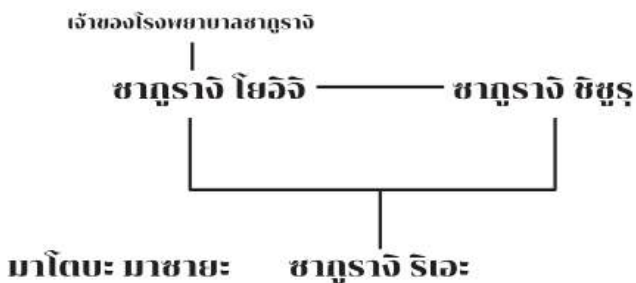
บัณฑิต ประดิษฐ์ฐานวงศ์

ราชชื่อตัวละคร

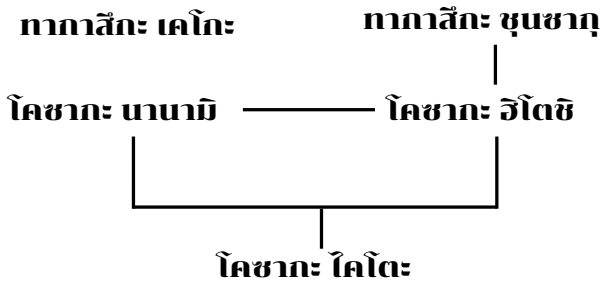
ครอบครัวคูริฮาระ

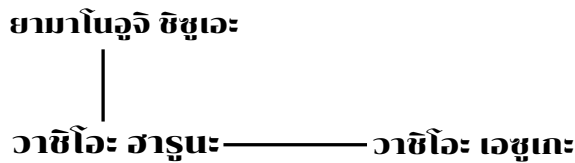
ครอบครัวซากุราจิ

ครอบครัวทาสีกะ

ครอบครัวยามาโนะจึ บ้านกรีนเทเบิล

คุณฆ่าคนตาย

1

นักสืบในชุดสูทแบบคลาสสิก ค่อยๆ กวาดตามองแขกของโรงแรม ทั้งสิบสองคนซึ่งมารวมตัวกันที่ล็อบบี้เลานจ์

“มากันพร้อมหน้าแล้วสินะครับ” นักสืบหันตาด้วยความพึงพอใจ “การเดินทางครั้งนี้มีคนไม่รักษาเวลาอยู่ไม่น้อย ยกเว้นคีนี่”

“ก็นายบอกว่าจะเปิดเผยคนร้ายตัวจริง เลยกยกเลิกกำหนดการอื่นไปก่อน ไม่ต้องมาพูดประชิด ريبๆ เฉลยข้อสันนิษฐานของยอดนักสืบมาเถื่อน่า” มหาเศรษฐีร่างท้วมซึ่งชอบบดแบ่งที่สุดในบรรดาแขกผู้มั่งคั่ง พูดด้วยน้ำเสียงจ้องหองเหมือนทุกครั้ง แน่นนอน เขาเองก็มีแรงจูงใจพอที่จะเป็นคนร้ายของคดีฆาตกรรมนี้ด้วย

“ผมไม่ได้คิดจะวางฟอร์มหรอกระ ท่านเคนต์” นักสืบลูบหนวด “ไม่ต้องทำขนาดนั้น ข้อเท็จจริงของคดีก็เต็มไปด้วยความน่าประหลาดใจมากพออยู่แล้ว ผมมั่นใจว่าแค่ไขปริศนาเฉยๆ ก็ไม่ทำให้ทุกคนเบื่อ เอาละ ผมขอเกริ่นเพียงเท่านี้ เข้าสู่ข้อสรุปเลยแล้วกัน คนร้ายของคดีที่น่าตื่นใจครั้งนี้คือ—”

คุณนั่นแหละ นักสืบชี้นิ้ว

จังหวะเดียวกันนั้นมือยื่นมาแตะหน้าจอแท็บเล็ตทำให้ภาพหยุดนิ่ง เป็นฝีมือของยูมิโกะที่อยู่ข้างๆ นั่นเอง

“แมกกี ทำอะไรนะ” โทโมกะเบะปาก

“พอแค่นั้นก่อน ไกลจะถึงแล้ว”

“แฮม นักสืบกำลังจะไขปริศนาพอดี”

ลูกสาวทักท้วง แม่แค่นหัวเราะ

“อย่างลูกนี้น่าจะมองออกอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ เป็นแบบนี้ทุกครั้งนี่นา ชอบบอกว่าเป็นอย่างที่คุณคิดเลย ไม่มีอะไรผิดพลาด”

“ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่ แคได้เช็คว่าคาดเดาถูกมั๊ยก็สนุกเหมือนกันแหละ”

“ความสนุกนั้นเอาไว้ทีหลังแล้วกัน”

โทโมกะยกไหล่ ปิดแสบเล็ตเก็บใส่เป้ข้างตัว

เธอมองออกไปนอกหน้าต่างรถ มาซาโนริผู้เป็นพ่อขับรถเมอร์เซเดสเบนซ์ เข้าถนนแคบมาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ สองข้างทางมีต้นไม้ขึ้นหนาแน่น มองเข้าไปไม่เห็น

เมื่อมาถึงทางแยกที่คุ้นเคย มาซาโนริหักพวงมาลัยเลี้ยวเข้าไป เบื้องหน้าเป็นบ้านพักตากอากาศของครอบครัวคุริฮาระ ตอนมาครั้งที่แล้วเป็นช่วงปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิราวห้าเดือนก่อน เมื่อก่อนมาเกือบทุกเดือน แต่แล้วก็ค่อยๆ ห่างหายไป ซึ่งพ่อแม่มักเหตุผลว่าลูกสาวคนเดียวโตแล้ว พอขึ้นชั้นมัธยมต้นก็ไม่ค่อยอยากจะทำอะไรร่วมกับพ่อแม่ จริงอยู่ที่เรื่องนั้นไม่อาจปฏิเสธได้ เพราะถ้าถามว่าอยากจะไปบ้านพักตากอากาศไหม เมื่อก่อนโทโมกะจะตอบว่าอยากโดยแทบไม่คิดอะไร ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่มักตอบว่ายังงี้ก็ได้แทน ในความเป็นจริงก็ช่วยไม่ได้เพราะคิดอย่างนั้นจริงๆ ถึงจะมาบ้านพักตากอากาศกับพ่อแม่ แต่สิ่งที่ทำก็ไม่ได้แตกต่างจากตอนอยู่กรุงโตเกียว โทโมกะได้แต่อยู่ในห้องตัวเอง การเดินเล่นในป่าละเมาะที่อากาศดีก็ไม่เลว แต่แค่ครึ่งชั่วโมงก็พอแล้ว

สักพักก็มองเห็นตึกฝรั่งทางด้านขวา เป็นบ้านพักตากอากาศของครอบครัวซากุราจิ ดูเหมือนเจ้าของจะเป็นคุณหมอเจ้าของโรงพยาบาล

“เห็นว่าคุณริเอะได้เจอคู่หมายแล้วนะ” ยูมิโกะพูด

“จริงเหรอ คงเป็นหมอสินะ” มาซาโนริถาม

“ฉันยังไม่รู้รายละเอียดหรอก แต่คิดว่าน่าจะเป็นอย่างนั้น เห็นว่าจะพามางานปาร์ตี้คืนนี้ด้วย”

“หือ ลูกสาวที่เอาแต่ใจตัวเองนั้นจะแต่งงานแล้วเหรอ ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใครมาจากไหน แต่มีผู้ชายที่ชอบของแปลกอย่างนั้นด้วยนะ”

“ถ้าได้สืบทอดกิจการโรงพยาบาลซาอูราจิ เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ต้องทนได้อยู่แล้วแหละ”

“เล็กน้ยเหรอ แหม ถ้าเป็นฉันคงทนเด็กนั้นไม่ไหวหรอก”

“ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ทางโน้นก็คงไม่เอาคุณอยู่ดี”

ยูมิโกะพูดพลางแค้นหัวเราะ มาซาโนริยกไหล่เบาๆ โทโมกะมองไม่เห็นว่าเขาทำหน้าทำตาอย่างไร

ริเอะเป็นลูกสาวคนเดียวของครอบครัวซาอูราจิ อายุคงราวๆ ยี่สิบห้า ตอนพบกันปีที่แล้ว ยังข้อมผมสีทอง เทียวโซว์เล็บที่ทาสีสีดำไปทั่ว พ่อแม่เหมือนพยายามจะให้หล่อนเข้าคณะแพทย์ แต่ไม่ว่ามหาวิทยาลัยที่รับคะแนนต่ำแค่ไหนก็ยังไม่ยอมรับ จนในที่สุดก็ต้องถอดใจ

เลยไปอีกหน่อยจะเห็นตึกอีกหลัง คงเป็นลูกผสมระหว่างญี่ปุ่นกับตะวันตก ถึงดีไซน์จะทันสมัยแต่ยังรักษาความคลาสสิกแบบสถาปัตยกรรมญี่ปุ่น

ผู้หญิงที่ชื่อยามาโนอุจิ ชิซุเอะอาศัยอยู่ที่นี้ ไม่ใช่บ้านพักตากอากาศ แต่เป็นบ้านหลัก เดิมหล่อนอาศัยอยู่ในกรุงโตเกียว หลังสามีเสียชีวิตจึงย้ายมาอยู่ที่นี่

“คุณยามาโนอุจิ คงลำบากน่าดู ต้องเตรียมงานตั้งแต่เช้า” มาซาโนริชะลอความเร็วรถ พุดขณะมองไปทางตึก “รู้สึกไม่ค่อยดีทุกครั้งเลย”

“แต่เห็นว่าคุณนี่หลานสาวกับสามีก็มาด้วย คงจะได้คนช่วยแล้วละมัง”

“หลานสาวเหรอ เอ ชี้อะไรนะ”

“คุณฮารูน่าไง ส่วนสามี่ชื่อคุณเอซูกะ เคยร่วมงานปาร์ตี้บาร์บีคิวด้วยกัน แต่ยังมีชื่อแบบนี้ไม่ได้เลย ระวังเอาไว้จะดีกว่านะ”

“แต่มันก็ปีหนึ่งแล้วนี่นา เธอใจกว้างจัง”

“กิจการของฉันทำให้ถ้าได้เจอใครครั้งหนึ่งแล้วจะไม่ลืมหน้ากับชื่อเลย”

“อย่างนี้เอง สมเป็นมืออาชีพ”

“ขอบใจนะ” ยูมิโกะตอบเสียงห้วน หล่อนเป็นเจ้าของร้านเสริมสวยที่ย่านอาโอยามะ และภาคภูมิใจในรายชื่อลูกค้าซึ่งเป็นบุคคลมีชื่อเสียงมากมาย

มาซาโนริเร่งเครื่องรถอีกครั้ง พอผ่านบ้านยามาโนอุจิไม่นาน ทางขวามีทางแยกเล็กๆ เห็นตึกหลังคาสี่เหลี่ยมอยู่ตรงหน้า เนื่องจากหลังคาโดดเด่นเป็นพิเศษ คนแถวนี้จึงเรียกว่าบ้านกรีนเกเบิลส์ เป็นชื่อบ้านที่ปรากฏในนิยายเรื่อง “แอนน์ หนูน้อยแห่งบ้านกรีนเกเบิลส์¹”

“เจ้าของบ้านพักตากอากาศนั้นคิดจะทำยังงัยกับบ้านกันนะ” มาซาโนริรำพึง

“คุณชิซุเอะบอกว่า เขาไม่คิดจะอยู่เอง ทั้งสามี่ภรรยาย้ายไปอยู่บ้านพักคนชรา เหมือนเขาอยากจะขาย”

“เหรือหวังว่าจะไม่มีคนแปลกๆ มาซื้อนะ”

ยามาโนอุจิ ชิซุเอะเป็นผู้ดูแลบ้านกรีนเกเบิลส์ซึ่งไม่ได้ทำงานมานาน เห็นว่าสามี่ของหล่อนที่เสียชีวิตแล้วสนิทสนมกับเจ้าของบ้าน เขาก็เลยฝากกุญแจบ้านเอาไว้ ถ้ารู้ว่วันข้างหน้าจะไม่มาอยู่ แล้วจะซื้อบ้านพักตากอากาศไปทำไมกัน โทโมกะคิดถึงพ่อแม่ตัวเองแล้วนึกสงสัย

พอเลยทางแยก ก็เป็นอาคารหลังงามที่สุดในย่านนี้ ดูเหมือนเป็นสถานที่อะไรสักอย่างมากกว่าบ้านพักตากอากาศ

และแล้วอาคารทรงเรขาคณิตก็ปรากฏขึ้นทางขวามือ บ้านพัก

¹ “Anne of Green Gables” นิยายของลูซี่ ม็อต มอนต์โกเมอรี ค.ศ. 1908

ตึกอาคารที่ครอบครัวยุริฮาระซื้อเมื่อสิบสองปีก่อน ในตอนนั้นยังเป็น
สีขาวสง่างาม แต่ตอนนี้ไม่เหลือเค้าเดิมแล้ว

ภายในบ้านที่ไม่ได้มาห้าเดือน มีกลิ่นฉุนของยาเบาๆ คงเป็นกลิ่น
ลูกเหม็นกับน้ำยาฆ่าเชื้อ ยูมิโกะเริ่มเปิดหน้าต่างและประตูกระจก ทันใดนั้น
อากาศแห้งเย็นก็ไหลผ่านเข้าห้องทั้งที่เป็นเดือนสิงหาคม สมเป็นสถานที่
พักร้อน เมื่อเข้าตึกออกจากกรุงโตเกียว อุณหภูมิทะเลสาบสึบองศาแล้ว

โทโมกะไปห้องของตัวเองที่ชั้นสองแล้วเปิดกระเป๋าที่เอามาจากบ้าน
อุปกรณ์การเรียนก็เอามาเผื่อ เพราะเป็นโรงเรียนที่มีทั้งชั้นมัธยมต้นและ
มัธยมปลายจึงไม่มีการสอบเข้า แต่ไม่รู้ว่าจะเพราะอย่างนั้นหรือเปล่า การบ้านช่วง
ปิดเทอมหน้าร้อนจึงเยอะเหลือเกิน โทโมกะไม่รู้ว่าจะได้กลับบ้านพักตากอากาศ
ถึงเมื่อไร คงต้องทำการบ้านบ้างระหว่างอยู่ที่นี้

ได้ยินเสียงแตรรถจากหน้าต่างที่เปิดอ้า โทโมกะเดินไปที่หน้าต่างมอง
ลงไป มีรถเปิดประทุนคันหนึ่งจอดอยู่ ชายสูงวัยกำลังเปิดประตูรถด้าน
คนขับลงมา

เขานามสกุลทากาสึเกะ เป็นเจ้าของอาคารหลังงามเมื่อครู่ ไม่รู้เขา
มีชื่อตัวว่าอะไร ดูเหมือนจะเป็นผู้บริหารบริษัทใหญ่หลายแห่ง

โทโมกะแฉมประตูห้อง เงียบหุบฟัง

“หวัดดี ขอขอบคุณที่แวะมา มาถึงที่นี่ตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ” มาซาโนริ
ถาม ห้องนั่งเล่นชั้นล่างเป็นแบบเปิดโล่ง จึงได้ยินบทสนทนามาถึงชั้นสอง

“ตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้ว ปีนี้นึกว่าจะพักผ่อนให้สบายกว่าทุกครั้ง ไม่ได้
เจอคุณยุริฮาระมาปีหนึ่งแล้วมั้ง เหมือนช่วงโกลเด้นทีกจะไม่ได้มาใช้ใหม่
ครับ” ทากาสึเกะน่าจะอายุเจ็ดสิบกว่าๆ แล้ว แต่เสียงยังมีพลัง

“พอดีติดงานเลยหยุดไม่ได้ครับ ที่ว่าจะพักผ่อนให้สบายกว่าทุกครั้ง
หมายถึงจะเล่นกอล์ฟให้หน้าใจใช่ไหมครับ”

ได้ยินเสียงหัวเราะ ฮ่าๆ ๆ

“แต่คิดว่าทำงานทางไกลจากที่นี่ด้วยนะ ความจริงแล้วตั้งแต่เมื่อวาน ลูกน้องผมก็พาครอบครัวมาพักอยู่ด้วย”

“เหอครับ เพราะบ้านท่านประธานกว้างขวางมากอยู่แล้ว”

“ไม่เหอครับ เพราะว่ามันเป็นบ้านพักสวัสดิการของบริษัท ถึงได้มีห้องหับเยอะ ค่ะ นี่พวกเขาจะร่วมงานปาร์ตี้ด้วย แล้วจะแนะนำให้รู้จักนะ เป็นผู้ชายที่คล่องแคล่วใช้งานง่าย น่าจะช่วยเหลือทุกคนได้ พอบอกเขากับภรรยาว่า จะทำบาร์บีคิวปิ้งย่าง เขาก็ปฏิเสธบอกว่าเขาจะจัดการให้เอง”

“รบกวนด้วยครับ อยากให้ถึงเวลาเร็วๆ จัง”

สวัสดิ์คะ ยูมิโกะส่งเสียงดังมาถึงหูโตะโมกะ

“อ้าว คุณนาย ไม่ได้พบกันตั้งนาน ยังดูสาวและก็สวยไม่เปลี่ยนแปลงนะ”

“พูดอะไรอย่างนั้น ล้อกันเล่นซะใหม่คะ ยังไงก็ขออนอมรับไว้แล้วกันคะ”

“ไม่ได้ล้อเล่นนะครับ คนที่บ้านเคยบอกว่า คุณนายคุริฮาระผิวสวย อยู่เสมอ ไม่รู้ว่าใช้เซรั่มวิเศษอะไร ถ้ามีของดีอะไรแบบนี้ ก็ช่วยบอกด้วยนะครับ”

“ตกลงคะ ฝากบอกคุณนายด้วยนะคะว่า ถ้าได้ของตัวอย่างจะเอามาให้”

“ดีเลย แล้วจะบอกให้ครับ อ้าว มารบกวนเสียนานเลย จังเดียวเจอกันนะครับ”

ได้ยินเสียงเปิดปิดประตู ทากาสึกะคงออกไปแล้ว

“ยังสาวยังสวยไม่เปลี่ยนหรือจ๊ะ” มาซาโนริกระซำ

“เซรั่มวิเศษอะไรกันล่ะ คุณนายบ้านนั้นนะ น่าจะเกือบเจ็ดสิบแล้ว ไม่อยากให้เอาฉันไปเปรียบเทียบกับเลย” ยูมิโกะแหวดใส่

“เอาเถอะ เขาซมก็ดีแล้วไม่ใช่เหอ”

“โดนคุณตาคุณยายชมแล้วคิดว่าฉันจะดีใจเหอ อายุห่างกันตั้งยี่สิบ

กว่าปี แน่نونต้องดูเด็กกว่าอยู่แล้ว ฟังดูเหมือนพูดประชดมากกว่า”

ยูมิโกะเดือดดาลจนไม่รู้จะไปลงกับใคร มาซาโนริคงถอดใจไม่รู้
จะเอาใจภรรยาอย่างไรดี เลยไม่ได้ยินเสียงเขาอีก

โทโมกะปิดประตู หยิบสมาร์ตโฟนแล้วนอนลงบนเตียง

ผู้ใหญ่ในช่วงเป็นสิ่งที่ชีวิตที่น่าประหลาด ทำให้ถึงตีสองหน้าได้ขนาดนั้น
แม้แต่คนที่ไม่ถูกใจก็ยังต้องคบหา บางครั้งก็ต้องเสแสร้งทำเป็นสนุกสนาน
ไปด้วย

การมาบ้านพักตากอากาศในช่วงวันหยุดโอบัง² เป็นธรรมเนียมปฏิบัติ
ของครอบครัวคุริฮาระมายาวนาน เพียงแต่ช่วงสองสามปีมานี้ มีนัยหมาย
เพิ่มขึ้นมาอีกอย่างหนึ่ง นั่นคืองานปาร์ตี้บาร์บีคิวในหมู่ผู้อาศัยในบ้านพัก
ตากอากาศละแวกใกล้เคียง คนที่มาร่วมสังสรรค์มีสี่บ้านคือ บ้านครอบครัว
คุริฮาระ บ้านครอบครัวทาากาสึกะ บ้านยามาโนอุจิที่เอื้อเพื่อสถานที่จัดงาน
และบ้านครอบครัวซากุราจิ คนที่มาร่วมสังสรรค์เป็นคนในครอบครัว หรือ
บางครั้งก็มีคนนอกมาร่วมด้วย ไม่ใช่เรื่องแปลก

สำหรับงานคืนนี้ แม้จะนำราคาถูกลงหน่อย แต่ก็ไม่มีทางเลือก การ
รับบทลูกสาวคนเดียวที่สงบเสงี่ยมเชื่อฟังผู้ใหญ่ถือเป็นหน้าที่ของตน

ขณะกำลังเล่นสมาร์ตโฟน เสียงเคาะประตูดังขึ้น ค่ะ โทโมกะตอบ
ยูมิโกะเปิดประตูแย้มหน้าเข้ามา

“แม่จะออกไปซื้อของ จะไปด้วยกันไหม”

โทโมกะเว้นช่วงเล็กน้อยก่อนจะส่ายหน้า “ไม่ดีกว่า”

“ทำไมล่ะ อุตสาห์มาถึงแหล่งพักร้อนสวยงามอากาศดีอย่างนี้ จะหมกตัว
อยู่แต่ในห้องกินาเบือไม่ใช่หรอ”

“ไม่เป็นไรหรอก ยังมีเวลาอีกเยอะ แล้วก็อยากจะทำกรบ้าน
สักหน่อยด้วย”

² เทศกาลโอบัง ช่วงเช่นให้บรรพบุรุษของญี่ปุ่นประมาณวันที่ 13-16 สิงหาคมของทุกปี เป็นวันหยุดยาว

“แฮม คนขยันเนอะ ก็ได้ อยากให้ซื้ออะไรมาฝากไหม”

“ไอศกรีมเจลาโตรสถ้วยพิสตาชิโอ”

ได้เลย ยูมิโกะว่าแล้วยกมือโอเค ก่อนจะปิดประตู

โทโมกะหยิบแท็บเล็ตออกมาจากกระเป๋าเป้ แล้วย้ายไปที่โต๊ะ
ริมหน้าต่าง เพื่อดูตอนต่อของหนังสือที่กำลังไล่ไล่

ได้ยินเสียงเครื่องยนต์มาจากข้างนอก โทโมกะยื่นหน้าไปดู รถเมอร์-
เซเดสเบนซ์แล่นออกจากโรงรถ ยูมิโกะนั่งตำแหน่งคนขับ

โทโมกะเบนสายตามาข้างหน้าต่างน้อย เห็นมาซาโนริกำลังอ่านหนังสือ
อยู่ที่เฉลียง มีกระป๋องเบียร์วางอยู่บนโต๊ะข้างตัว ชีวิตในบ้านพักตากอากาศ
ของครอบครัวคุริฮาระเริ่มต้นขึ้นแล้ว

2

ผ้า mànห้องลงชุดเปิดออก เผยให้เห็นร่างของริเอะในชุดใหม่ ชุดที่ใส่
คราวนี้เป็นเดรสสีเทาเงิน

ริเอะหันมองมาโตบะคล้ายจะถามว่าเป็นอย่างไร

“ก็ดีนี่ เหมาะกับเธอดีเลย”

ริเอะหันไปดูตัวเองในกระจกด้านหลัง แท้ซะเວ “ใส่แล้วดูอ้วน
ไปหน่อยไหม”

“ไม่เลย”

ถ้าเธอคิดแบบนั้น ก็ไม่น่ากินของหวานตั้งสองอย่างตบท้ายมื้อกลางวัน
มาโตบะพึมพำในใจ

พนักงานหญิงเดินยิ้มเข้ามา “เป็นยังไงบ้างคะ” หล่อนถามพลางมอง

ไปทีไรอะ นัยน์ตาเป็นประกาย “โอ้โฮ สวยจังคะ เหมาะกับคุณผู้หญิงมากเลยนะคะ ขนาดพอดีเป๊ะ”

“เหรือ” ริอะยิ้มเห็นฟันอย่างยินดีในบัดดล หล่อนชอบมากที่คนเพศเดียวกันกล่าวชม

“คนญี่ปุ่นที่ใส่เดรสของแบรนด์นี้แล้วดูดีนะ ไม่ค่อยมีเหรืออะคะ”

พนักงานร้านปากหวานจริง มาโตบะฟังแล้วก็ประทับใจ ช่างกล้าอวยริอะซึ่งมีรูปร่างแบบคนญี่ปุ่นแท้ๆ

แม้จะเป็นคำพูดไร้สาระ แต่ถ้าอีกฝ่ายชมตัวเอง ริอะจะไม่ถือว่าเป็นการประจบประแจง “ตกลง จั๊น ฉันขอชุดนี้” หล่อนพูดอย่างว่าจริงตามคาด ชอบคุณคะ พนักงานร้านค้อมศีรษะ แต่คงคิดในใจว่าเสร็จเรา

“แล้วเสื้อโค้ตที่แขวนถัดจากชุดนี้ไปสองตัวนะ” ริอะจับแขนชุดเดรส

“ชุดที่มีผู้ดสีลัมสินะคะ”

“ใช่จ๊ะ ช่วยหยิบมาให้หน่อยได้ไหม อยากจะเอามาเข้าชุดกับตัวนี้”

“รับทราบค่ะ” พนักงานหญิงรีบจำไป

มาโตบะลอบถอนหายใจ มองริอะที่เพิ่งได้ชุดเดรสใหม่ กำลังโผล่ท่าไปมาอยู่หน้ากระจก

หล่อนภูมิใจชุดที่หุ่นใส่ เลยบอกว่าจะเข้าไปดูในร้านเมื่อประมาณครึ่งชั่วโมงก่อน ทั้งที่ตอนออกจากบ้านเพิ่งบอกว่าไม่คิดจะดูเสื้อผ้า เพราะว่ามีเยอะแล้ว แต่ตอนนี้ทำเป็นลืมเรื่องนั้นเสียสนิท ถ้าลองแต่ชุดที่เล็งไว้ก็ยังไม่พอเข้าใจ แต่การรอกแวกหยิบโน่นหยิบนี่หลังจากนั้นนี่สิที่ไม่รู้จะแก้ไขยังไงดี หล่อนเป็นอย่างนี้ทุกครั้ง คนที่จ่ายเงินก็ไม่ใช้ตัวเขา มาโตบะจึงไม่คิดจะบ่น ถึงอย่างนั้นก็ไม่ค่อยอยากจะมาศูนย์การค้าเท่าไรนัก

พอออกจากร้าน มาโตบะถามริอะว่า “ตอนนี้ก็โง่งแล้ว” คงเพราะถือถุงเต็มสองมือ จึงมองไม่เห็นนาฬิกาข้อมือ

ริอะหยิบสมาร์ตโฟนที่คล้องสายสะพายขึ้นมา

“เอ่อ สีโง่งงห่าสิบสองนาที”

“เย็นขนาดนั้นแล้วเหวอ งั้นอีกเดี๋ยวกคงต้องกลับแล้ว เพราะปาร์ตี้จะเริ่มหกโมงใช่ไหม”

“ไม่เป็นไร ยังมีเวลาดั้งชั่วโง่งงกว่า”

“แต่เธอต้องเปลี่ยนชุด แล้วก็แต่งหน้าใหม่ไม่ใช่เหวอ ส่วนผมก็เป็นหน้าใหม่ในงาน ไม่อยากทำให้คนอื่นรู้สึกไม่ดีเพราะไปสาย เดียวจะทำให้ผอ.ชาฎารัจเสียหน้าได้”

ริเอะทำหน้าเบ้

“ห้ามเรียกว่า ผอ. ในงานปาร์ตี้นะ เดียวจะถูกมองว่าเป็นผู้ชายขี้ประจบ”

“งั้นจะให้เรียกว่าอะไรดีละ จะเรียกคุณพ่อก็ยังเร็วไปไม่ใช่เหวอ”

“ทำไมล่ะ ในเมื่อหมั่นกันแล้ว คงไม่เป็นปัญหาไม่ใช่เหวอ”

“ก่อนหน้านี้ผมเคยลองเรียกเล่นๆ ดูแค่ครั้งเดียว แต่ผลตอบรับไม่ค่อยดีเลย คิดว่าท่านคงไม่อยากให้วางท่าเป็นลูกเขยก่อนที่จะแต่งงานกระมัง”

ริเอะแค้นเสียงดังเฮอะ “ไม่เห็นต้องไปสนใจพ่อฉันเลยนี่นา”

“จะให้ทำแบบนี้มันได้ยังไง”

ระหว่างทางไปลานจอดรถ มีศูนย์อาหารผู้คนที่คึกคัก มีโต๊ะว่างเหลือน้อย

อะ ริเอะหลุดอุทานก่อนจะหยุดเดิน “คุณยูมิโกะนี่”

เมื่อมองตามสายตาของหล่อน เห็นหญิงสาวนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวหนึ่งข้างๆ กันมีผู้หญิงอีกคนยืนอยู่ ซึ่งไม่อาจเรียกได้ว่าสาว อายุน่าจะประมาณสี่สิบห้า

“คนไหนละ”

“คนที่ยืนอยู่ ภรรยาคุณคุริฮาระ ไม่ได้เล่าให้ฟังเหรอว่าคืนนี้หล่อนจะมางานปาร์ตี้” ริเอะเดินไปหาพวกเขา

พอริเอะเข้าไปใกล้ หญิงสาวที่นั่งอยู่หันหน้ามาเหมือนจะรู้ตัว อ้าว หล่อนแสดงสีหน้าประหลาดใจ หญิงวัยกลางคนที่ยืนอยู่ก็หันมองตาม

“อ้าว คุณริเอะ” หญิงวัยกลางคนยิ้มบอกมือให้
สวัสดีค่ะ ริเอะทักทาย ทันใดนั้นหญิงสาวที่นั่งอยู่ก็ลุกขึ้นพูดว่า
“ไม่ได้พบกันนาน ไม่ทราบว่าจะจำฉันได้หรือเปล่าคะ”

อายุอานามราวี่สิบปลายๆ หรืออาจจะมากกว่านั้นหน่อย เป็นคนสวย
ผิวขาว รูปร่างก็ไม่เลว

หลังจากทบทวนความทรงจำ ริเอะก็ตบมือเหมือนนี่กออกในที่สุด
“ปีที่แล้วมางานปาร์ตี้ใช่ไหมคะ ถ้าจำไม่ผิดมากับสามีที่เพิ่งแต่งงานกัน”
ค่ะ หญิงสาวพยักหน้า “ชื่อวาชิโอะ วาชิโอะ ฮารุนะค่ะ”
ใช่แล้ว ริเอะโยกตัว “คุณฮารุนะ ว้าว ครึ่งนี้ก็มาร่วมด้วยสินะคะ”
“คุณอาชวนมาค่ะ เพราะปีที่แล้วสนุกมาก ก็เลยคิดว่าจะไปอีก”
“ดีจังเลย ฉันคงต้องให้สอนข้อคิดสำหรับคูรักชาวใหม่ปลามา”
“คูรักชาวใหม่ปลามาหรือ” ฮารุนะเอียงคอจ้อง
“ฮะ ใช่ ได้ยินมาแล้ว จริงสิ ฉันคนนี่ก็” หญิงวัยกลางคนหันไปมอง
มาโตบะ “สามีหรือ”

“ยังไม่ถึงขั้นนั้นค่ะ ขอแนะนำเลยนะคะ นี่คูหมั้นฉัน คุณมาโตบะ
มาซายะ—มาซายะ ทั้งสองเป็นเพื่อนย่านบ้านพักตากอากาศเดียวกัน
คุณคุริฮาระ ยูมิโกะ กับคุณฮารุนะ คุณฮารุนะนามสกุล เอ่อ...”

วาชิโอะค่ะ วาชิโอะ ฮารุนะช่วยเสริม

“มาโตบะครับ ยินดีที่ได้รู้จัก” มาโตบะค้อมศีรษะให้ทั้งสอง

“ขอแสดงความยินดีด้วยนะ ดีจังเลย” คุริฮาระ ยูมิโกะอวยพร
“แล้วจะจัดงานแต่งงานเมื่อไหร่”

“ยังไม่ได้กำหนดเลยคะ คุณพ่อยื่นกรานว่าจะเป็นคนกำหนดวันเอง”

“หรือ ไม่ต้องไปสนใจหรอก จัดงานแต่งงานเองเลยก็ได้เนี่ย”

“ก็อยากจะทำแบบนั้นนะคะ แต่ถ้าคุณพ่อเกิดขัดใจขึ้นมา เดี่ยวจะ
มีแต่เรื่องให้รำคาญใจ”

“คุณมาโตบะก็คงจะ เอ่อ...ที่โรงพยาบาลซาทุราจิใช่ไหมคะ” คุริฮาระ ฌูมิโกะมองอย่างสอดรู้สอดเห็น

“ผมทำงานเป็นอายุรแพทย์อยู่ครับ” มาโตบะตอบ

อย่างนั้นหรือคะ คุริฮาระ ฌูมิโกะถึงบางอ้อ “ถ้าอย่างนั้นก็คงจะทำอะไร บุ่มบ่ามมากไม่ได้สินะคะ เพราะว่าคุณซาทุราจิเป็นเผด็จการในโรงพยาบาล”

“ก็แค่โดนคนรอบข้างประจบประแจง จนหลงไปเท่านั้นแหละค่ะ” ริเอะกระแทกเสียง “ฉันคุยกับมาซายะไว้ว่า ถ้าแต่งงานกันแล้ว จะต้องทยอยเปลี่ยนโครงสร้างของโรงพยาบาล”

เนอะ หล่อนขอเสียงเห็นด้วย มาโตบะล้งเลเล็กน้อย คิดว่าไม่จำเป็นต้องบอกเรื่องนี้กับคนอื่น แต่ถึงจะเตือนไป ก็มีแต่จะทำให้หล่อนอารมณ์เสีย เขาจึงพยักหน้าเออออ ตอบว่าก็ประมาณนั้น

“ว่าแต่พวกคุณมาทำอะไรที่นี่หรือคะ” ริเอะถาม

“มาซื้อของแล้วบังเอิญเจอกันนะ” คุริฮาระ ฌูมิโกะพูด “คุณฮารุนะ ก็ถูกใช้ให้มาซื้อของเหมือนกัน”

“คุณอาเตรียมอะไรต่อมิอะไรไว้แล้วสำหรับงานปาร์ตี้ แต่ก็ยังมีของที่ต้องซื้อเพิ่มอีกเยอะ...” วาชิโอะ ฮารุนะทำหน้าสลด “แล้วยังต้องรอรับเค้กด้วย”

“เค้กเหรอ”

เค้กวันเกิด คุริฮาระ ฌูมิโกะพูดเสริม

“เป็นธรรมเนียมนะ ใกล้วันเกิดของคุณนายทากาสึกะใช่ไหม ไม่รู้อะไรดลใจ คุณชิซุเอะคิดจะเอาใจ เตรียมของแบบนั้นมา เลยทำให้เจ้าตัวคาคท้วง จนต้องทำทุกปี คุณชิซุเอะคงจะเสียใจว่าไม่น่าเริ่มเลยใช่ไหม”

ชิซุเอะ ชื่อที่มาโตบะไม่รู้จักโผล่ขึ้นมาใหม่ น่าจะเป็นผู้ร่วมงานปาร์ตี้

“เปล่าเลย คุณอา ก็เหมือนจะสนุกกับมันด้วยค่ะ” วาชิโอะ ฮารุนะปฏิเสธด้วยรอยยิ้ม “เพียงแค่เค้กที่สั่งจะรับได้หลังห้าโมง เลยต้องมา

ฆ่าเวลารอ พอมาอยู่ตรงนี้ก็เจอคุณยูมิโกะเข้าพอดี เลยไม่ต้องนั่งเบื่ออยู่คนเดียว” ว่าแล้วหล่อนก็มองนาฬิกาข้อมือ “ห้าโมงแล้ว ฉันขอตัวไปปรับคัทน่ะคะ แล้วเดี๋ยวเจอกันนะคะ”

“ทางนี้ก็เช่นกันค่ะ” คุริฮาระ ยูมิโกะพูด แล้วจึงตามด้วย “แล้วเจอกัน” ริเอะพูด มาโตเบผงกศีรษะ มองตามหลังวาชิโอะ ฮารุนะ เจ้าของรูปร่างสมส่วน

“เคັวันเกิดเธอ” คุริฮาระ ยูมิโกะแค้นหัวเราะ “คุณนายก็คงดีใจ แต่ท่านประธานทากาสึกะน่าจะดีใจมากกว่า เพราะเขาอยากอวดแบ่งเป็นเจ้านายคนอื่น”

เขาได้ยื่นซื้อทากาสึกะจากริเอะมาก่อนแล้ว เขาชอบทำตัวเป็นหัวหน้ากลุ่มบ้านพักตากอากาศในละแวกใกล้เคียง เป็นตัวตั้งตัวตีให้จัดงานปาร์ตี้

“รู้สึกะ ก็แม้แต่คุณพ่อก็ยังบอกว่า ให้เอาใจคนคนนี้ไว้ โลกจะได้สงบสุข แล้วยังเป็นคนช่วยแนะนำคนไร้ระดับไวโอเล็ตที่รู้จักให้ตั้งหลายคน”

อะ ฮ่าๆ คุริฮาระ ยูมิโกะหัวเราะ

“เรียกว่าเป็นลูกค้าคนสำคัญละสิ แต่เรื่องนี้ทางฉันก็เหมือนกัน เพราะว่าทั้งสามี่และฉันต้องพึ่งเขา เหมือนครั้งนี้ท่านประธานทากาสึกะจะพาลูกน้องกับครอบครัวของลูกน้องมาด้วย คุณไว้วางใจให้ช่างบาร์บีคิวให้ไม่รู้ว่าเป็นครอบครัวแบบไหน แต่รู้สึกเห็นใจแทนเลย”

ได้ฟังการสนทนาอย่างจริงจังอยู่ใกล้ๆ ทำให้มาโตเบรู้สึกแยะ เพราะตัวเองก็จะต้องไปร่วมวงประจบประแจงพี่ใหญ่จอมเบ่งนั่นด้วย

จั้นไว้เจอกันนะ ว่าแล้วคุริฮาระ ยูมิโกะก็จากไป หล่อนหัวถูกลงค้ำแบรนต์เนม คนที่ชอบขอปกป้องเห็นทีจะไม่ได้มีแคริเอะคนเดียว

ริเอะยกไหล่ เบะปาก

“ยังปากร้ายไม่เปลี่ยนเลย คุณยูมิโกะนี่ แต่ก็เอาเถอะ เป็นข้อดีของ

หล่อนด้วยแหละ”

“หล่อนทำอะไรเหวอ”

“คุณสามีเป็นผู้สอบบัญชี ส่วนคุณณัฐมิโกะเป็นเจ้าของร้านเสริมสวย ที่ย่านอาโอยามะ ส่งลูกสาวคนเดียวเข้าโรงเรียนกินนอนที่ซัปโปโร เพื่อตัวเองจะได้ใช้ชีวิตอย่างหรูหรา อะไรประมาณนี้ั้ง”

“เหวอ...”

สมเป็นเจ้าของบ้านพักตากอากาศ มาโตบะอยากจะได้ละกัน แต่ก็อดกลั้นไว้ เพราะรู้ว่าในอนาคตตัวเองต้องเข้าไปอยู่ในกลุ่มนี้ด้วย

พอกลับถึงลานจอด ก็ขึ้นรถวอลโว่แบบเอสยูวี เขาซื้อมาเมื่อสองปีก่อน แต่วิเอะบอกให้ซื้อรถสปอร์ตโหดเตี้ย ด้วยเหตุผลว่าถ้าแต่งงานแล้วมีลูก ก็คงได้ใช้แต่รถแบบครอบครัว แต่มาโตบะอยากถามว่าแล้วใครเป็นคนขับ วิเอะไม่มีใบขับขี่ เขาห่อเหี่ยวเมื่อคิดถึงสภาพตัวเองกำพวงมาลัยเพื่อไปซื้อของ ทุกวันหยุด

บ้านพักตากอากาศของครอบครัวซากุราจิใช้เวลาเดินทางราวสิบนาที ก็ถึง ด้านนอกแต่งเป็นแบบกระท่อมไม้ซุง แต่เป็นบ้านทันสมัยซึ่งใช้วัสดุ และเทคนิคก่อสร้างแบบใหม่ หากปิดประตูหน้าต่างให้สนิท ก็จะไม่มีช่องว่างแม้แต่จะให้แมลงคลานออกมา

วิเอะเข้าประตูหน้า แล้วเปิดประตูห้องนั่งเล่น “กลับมาแล้วค่ะ”

“โอ้ มาแล้วเหวอ” โยอิจิซานตอบ เขาถูกเรียกว่าเผด็จการแห่งโรงพยาบาลซากุราจิ โยอิจินั่งอยู่บนโซฟา เปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก ไม่มีที่ท่าว่าจะหันมามองลูกสาว

“คุณแม่ล่ะ”

“อยู่ชั้นสอง คงกำลังแต่งตัวจะออกไปข้างนอก”

เหวอ วิเอะตอบ ขึ้นบันไดเลียบบนัง วางถุงกระดาษไว้ที่เก้าอี้สตูล หน้าเคาน์เตอร์ครัว

“ไปเป็นเพื่อนริอะชอบปิงตามใจตัวเองอีกแล้วละสิ” โยอิจิพูด สายตา
ภายใต้แว่นกรอบทองยังคงจับจ้องคอมพิวเตอร์

“พอเห็นชุดที่หุ่นใส่หน้าร้าน เธอก็เกิดแรงบันดาลใจครับ”

แล้วชุดที่ซื้อก็เป็นชุดอื่น มาโตบะพูดต่อในใจ

โยอิจิแค้นหัวเราะเบาๆ

“ถึงยังงี้ก็คงเป็นชุดที่ใส่ไปโรงพยาบาลไม่ได้ใช่ไหม เด็กคนนี่ไม่ไหว
เลยจริงๆ”

ริอะทำงานที่สำนักงานของโรงพยาบาลซากุราจิ เป็นหน่วยงาน
ประชาสัมพันธ์ มาโตบะไม่รู้ว่าทำงานอะไร แต่ภาวนาสุดใจว่าอย่าให้เธอ
ต้องยุ่งเกี่ยวกับการสื่อสารในภาวะวิกฤตเลย ยังไม่ยอมให้โรงพยาบาล
ซากุราจิล้มละลาย

“กำลังดูอะไรอยู่หรือครับ” มาโตบะเอ่ยถาม เพราะรู้สึกอึดอัดกับ
ความเงียบ

“ก็ข่าวเล็กๆ นะ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร นายกคนนี่มองคนไม่ออกจริงๆ”
คงเป็นข่าวออนไลน์ที่เกี่ยวข้องกับการเมือง ถ้าอย่างนั้นค่อยสบายใจ
หน่อย

“มีอะไรหรือครับ”

“ไม่มีอะไรหรอก เพียงแต่พบการทุจริตของรัฐมนตรีที่เพิ่งแต่งตั้งไป
หยกๆ เป็นเรื่องที่ได้ยินกันจนเจียน ผู้หลักผู้ใหญ่ของประเทศเป็นอย่างนี้
คงไม่ไหว อยากถามว่าไม่มีการตรวจสอบประวัติก่อนเลยหรือไง”

“ตรวจสอบประวัติ...หรือครับ”

“ใช่ มันเป็นเรื่องสำคัญที่สุดเวลาจะใช้คน” โยอิจิถอดแว่นกรอบทอง
หันมามองมาโตบะเป็นครั้งแรก “เธอไม่คิดอย่างนั้นหรือ”

มาโตบะพยักหน้าโดยไม่หลบสายตา “คิดสิครับ ผมเห็นด้วย”

สายตาเย็นชาของโยอิจิเหลือบมอง “ดูเหมือนจะเตรียมตัวกันเสร็จแล้ว”

มาโตบะหันหลังไป ซากุราจิ ชิซูกำลังเดินลงบันไดมาช้าๆ สวมเสื้อเชิ้ตสีสดขาดกับกางเกงสีขาว ผมสั้นสีน้ำตาลก็เหมาะกับใบหน้าเล็ก ดูไม่ออกเลยว่ากำลังจะหกลีบ

“คุณมาซายะ ต้องมาเป็นเพื่อนคุยเรื่องยากๆ อีกแล้วละสิ”

“เปล่าเลย แค่เรื่องลัทธิเพคะครับ”

“พูดเรื่องการมองคนนะ” โยอิจิปิดคอมพิวเตอรืโน้ตบุ๊ก “ว่าแต่เตรียมของขวัญไว้แล้วนะ”

“เลือกผ้าพันคอของแอร์เมสแล้วค่ะ”

“ถ้ามันก็ดี เพราะไม่ใช่ของแพงแล้วจะดีเสมอไป ตอนนี้อย่าให้คนอื่นเห็นละ”

“ค่ะ”

ฟังการสนทนาของทั้งสองแล้ว มาโตบะรู้เลยว่าคงจะเป็นเรื่องของขวัญวันเกิดของคุณนายทากาสึเกะ ไม่ว่าจะเป็นเผด็จการของโรงพยาบาลหรือเป็นอะไรก็ตาม แต่กับคนที่แนะนำลูกคำไวไฟมาให้ก็ไม่น่ากลัว

จากนี้ไปเราต้องเข้ากับคนเจ้าเล่ห์และเลือดเย็นเหล่านี้ให้ได้ เพราะถ้าทำไม่ได้ อนาคตของตัวเองคงไม่สดใส มาโตบะดึงตัวเองให้กลับมามีสติอีกครั้ง

3

ทั้งที่เลยห้าโมงเย็นมาสืบหาที่แล้ว แต่ทากาสึเกะ เคโกะยังไม่ยอมลุกจากหน้าโต๊ะเครื่องแป้งโบราณ เพราะตำแหน่งของวิกผมไม่ยอมเข้าที่ วิกผมแบบหนีบก็ติดอยู่ แต่ข้อเสียของสินค้านี้คือ ทุกครั้งที่หนีบ ตำแหน่ง

จะเขี่ยอันเล็กน้อย คราวหน้ากลับไปใช้ของเดิมน่าจะดีกว่า หล่อนคิด

เสื้อผ้าก็ยังล้างเลอยู่ จะใส่เสื้อเบลาสีสีม่วง ก็ไม่รู้ว่าจะฉุดขายได้
ในงานปาร์ตี้บาร์ปีควีนนี้หรือไม่ อยากจะหลีกเลี่ยงสีไม่ให้ซ้ำกับผู้หญิง
คนอื่นในงาน เพราะอย่างนี้ถึงได้บอกซุนซางผู้เป็นสามีว่า เวลาแวะ
ไปตกทายแต่ละบ้าน ให้ช่วยสอดแนมด้วยว่าผู้หญิงบ้านอื่นๆ ใส่ชุด
แบบไหนกัน แต่ดูเหมือนจะไม่ค่อยได้ดูอะไรมาเลย เขาไม่มีประโยชน์กับ
เรื่องแบบนี้เอาเสียเลย

นี่ ซุนซางุเดินเข้ามาพร้อมกับส่งเสียงสบายๆ “ได้เวลาไปกันแล้วนะ”

เคโกะถอนหายใจ ปิดบานกระจกโต๊ะเครื่องแป้ง “คะ”

ทั้งสองออกจากห้องลงไปห้องนั่งเล่น ครอบครัวโคซากะยืนเรียงอยู่
โคซากะ ฮิโตะชิใส่เสื้อผ้ายัดทับด้วยเสื้อสูด นานามิใส่เสื้อถักสีน้ำตาล
ส่วนเคโกะผู้เป็นลูกชายใส่เสื้อแขนสั้นกับเสื้อกั๊ก เสื้อผ้าของสามคนนี้
ดูไม่ใช่ของแพงนัก

ขอโทษที่ให้รอ เคโกะพูด “จะไปบ้านคุณยามาโนอุจิกันยังงั้นหรือ”

ถึงจะเดินไม่ถึงห้านาที แต่ก็ถามเผื่อไว้ก่อน

“โคซากะจะขับรถไปส่ง” ซุนซางุตอบพร้อมกับนั่งเก้าอี้

ครับ โคซากะ ฮิโตะชิพยักหน้า

“อ้าว อย่างนั้นหรือ แล้วนั่งได้หมดทุกคนหรือเปล่า”

รถของโคซากะเป็นรถซีดานห้าที่นั่ง ในทางกฎหมายไม่มีปัญหา
แต่สิ่งที่เคโกะอยากบอกไม่ได้มีความหมายอย่างนั้น

นานามิยกมือขวาน้อยๆ

“ฉันกับลูกจะเดินไปคะ ถามเส้นทางไว้แล้ว”

“ขอโทษด้วยนะ ทั้งที่เป็นรถของพวกเธอแท้ๆ คุณโคซากะไปแล้วก็
ดื่มเหล้าไม่ได้ล่ะสิ”

“เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วงครับ” โคซากะพูด “ผมไม่ได้ชอบดื่มเหล้า

อยู่แล้ว ไม่ได้ดีมีก็ไม่เป็นไรครับ”

“เหวอ แต่ก็ขอบคุณจริงๆ ที่ฉันไม่ต้องเดิน”

“ภรรยาผมก็อยากเดินครับ อุตส่าห์มาถึงที่แบบนี้ ก็อยากจะสูดอากาศบริสุทธิ์ให้เต็มปอด—ใช่ไหม”

เมื่อสามีกาม นานามิกับันยิ้มเอาใจแล้วพยักหน้า ส่วนลูกชายที่อยู่ข้างๆ หันหน้าไปทางอื่น เหมือนจะไม่ได้ฟังเรื่องที่พวกผู้ใหญ่คุยกัน เห็นว่าอยู่ชั้นป.หก แต่ตั้งแต่มาถึงเมื่อวาน ยังไม่เคยยิ้มให้พวกเคโกะ เป็นเด็กที่ไม่น่ารักเอาเสียเลย

“จัน ฉันกับโคโตะออกไปก่อนดีกว่านะ” นานามิพูดกับสามี

“อ้อ ไปก่อนเลย ขึ้นไปข้างจะไม่ได้ มีไฟฉายแล้วนะ”

“มีแล้วค่ะ ถ้าจันท่านประธาน คุณนาย พวกเราไปก่อนนะคะ โคโตะ ไปกัน”

นานามิค้อมศีรษะให้เคโกะกับซุนซากุ แล้วจูงลูกชายออกจากห้องนั่งเล่นไป

เคโกะรอจนประตูปิดแล้วพูดว่า “ถ้าอย่างนั้นทางเราก็ขอติดรถเธอไปแล้วกัน”

“ใช่ครับ ทำอย่างนั้นดีกว่า ถึงจะใกล้ แต่ถนนเวลากลางคืนก็อันตราย”

“ในเมื่อตกลงได้แล้ว พวกเราก็ออกเดินทางกันไหม” ซุนซากุยื่นขึ้น

โคซากะขึ้นรถซีดานแล้วขับไปบ้านยามาโนอุจิ สถานที่จัดงานปาร์ตี้ระหว่างเล่นบนถนนแคบ เห็นนานามิกับโคโตะเดินเคียงกันอยู่ด้านหน้า เหมือนทั้งสองจะรู้ตัว จึงหยุดเดินแล้วหลบเข้าข้างทาง รอให้รถยนต์แล่นผ่าน นานามิผงกศีรษะให้

ไม่นานก็มาถึงหน้าบ้านยามาโนอุจิ อาคารไม้ที่ออกแบบอย่างเรียบง่าย

หลังจากจอดรถเข้าลานจอด ทั้งสามย้อนกลับมาที่ประตูหน้าบ้าน พอดีกับที่นานามิกับโคโตะมาถึงพอดี ทันใดนั้นประตูหน้าบ้านเปิดออกอย่างได้

จังหวะ ยามาโนอุจิ ชิซุเอะโผล่หน้ามา คงดูอยู่ข้างใน

“ท่านประธานทากาสึกะ คุณนายคะ ฉันกำลังรออยู่เลยคะ” เธอพูดพลางเดินมาหาช้าๆ

หางตาวาวดูเศร้าสร้อย แต่ริมฝีปากมุดยิ้ม อย่างน่าจะราวสับสนแต่แทบจะรู้สึกไม่รู้ว่าเกิดขึ้นเลยตั้งแต่พบกับเคโกะครั้งแรก ถ้าเป็นคนรุ่นเดียวกัน หล่อนคงรู้สึกอิจฉาแน่

“สวัสดิ์ ค็นนี่ต้องรบกวนด้วยนะครับ” ชุนซากุยก้มกว้างเปล่งเสียงดัง

“สวัสดิ์คะ คุณชิซุเอะคงเตรียมงานเหนื่อยแฉะเลย ขอโทษนะคะ ที่ไม่ได้ช่วยอะไรเลย” เคโกะขอโทษขอโพยตามมารยาท

“เปล่าเลย เห็นวัตถุดิบที่ส่งมาให้แล้วตกใจเลยคะ มีแต่ของหุร่น่าอร่อยทั้งนั้น ขอบคุณที่เอื้อเฟื้อเสมอมาจริงๆ นะคะ”

“ไม่ต้องคิดอะไรหรอกคะ สิ่งที่เราทำได้ก็แค่นี้”

หล่อนสั่งให้เชลล์ของห้างสรรพสินค้าส่งวัตถุดิบอาหารชั้นเยี่ยมมาให้ ถ้าคิดในแง่ที่ว่าตัวเองไม่ต้องกินของที่ไม่น่าถูกปากแล้วละก็ ค่าใช้จ่ายเล็กน้อยไม่ทำให้ขนหน้าแข้งร่วงหรอก

“ทุกอย่างสดใหม่ไปหมด ถึงขนาดเสียดายที่เอามาทำบาร์บีคิวกิน ต้องระวังอย่าให้ไหม้เลยคะ”

“โอ๊ะ เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วง” ชุนซากุพูดแทรก “ขอแนะนำนะครับ นี่คือโคซากะ ลูกน้องผม กับครอบครัวของเขา พบบอกเรื่องงานปาร์ตี้ เขาก็บอกว่าอยากมา ผมเลยพามาด้วย เขาบอกว่ายินดีช่วยเหลือทุกอย่าง ใช้เขาได้เต็มที่ ไม่ต้องเกรงใจเลยนะครับ”

“ใช้เขายังไงกัน...มาสนุกด้วยกันดีกว่าคะ”

“มีอะไรก็ได้เลย ผมทำให้ได้ทุกอย่าง ผักเนื้อผักตัวด้วยนะครับ” โคซากะค้อมตัว ผงกศีรษะหลายหน นานามิที่อยู่ข้างกันทำหน้ามึน ขณะที่เคโกะยังมีสีหน้าไร้อารมณ์เหมือนเดิม

“เอาละ เชิญไปที่สวนหลังบ้านเลย ทุกคนมาพร้อมกันแล้วค่ะ”

ยามาโนอุจิ ชิซุเอะนำทางอ้อมไปทางสวนหลังบ้าน โต๊ะเก้าอี้ถูกจัดเตรียมพร้อม ใบหน้าที่คุ่นเคยรออยู่แล้ว ไม่ได้เจอเสียนาน ดีใจที่ยังสบายดีนะ--เคโกะและคนอื่นๆ ต่างทักทายกันสั้นๆ แม้จะมีใบหน้าที่ไม่คุ่นเคยบ้าง แต่เดี๋ยวก็ค่อยๆ ทำความรู้จักกันไป คำคินยังอีกยาวนาน

“เอาละ งั้นทุกคน เริ่มกันเลยดีไหม” ชุนซากุเปรย

เอาเลย เริ่มกันเลย คนอื่นๆ ขานตอบ แล้วจุดเตาบาร์บีคิว เปิดขวดแชมเปญเทใส่แก้ว แนนอนชุนซากุได้เป็นผู้นำดื่มอวยพรอยู่แล้ว ขอให้ทุกคนมีความสุขและสนุกกับชีวิตที่บ้านพักตากอากาศอันวิเศษ ไชโย--ถ้าเคโกะจำไม่ผิด คำพูดของเขาเหมือนกับปีที่แล้วทุกประการ

โคซากะยืนอยู่หน้าเตา เริ่มย่างวัตถุดิบต่างๆ แม้แต่ยามาโนอุจิ ชิซุเอะที่ทำท่าเหมือนจะเกรงใจในตอนแรก ก็ดูเหมือนจะปล่อยให้เขาทำหน้าที่ไปนานามักก็ช่วยสามืออยู่ข้างๆ สีหน้าเศร้าเมื่อครู่จางหายไป อาจคิดได้ว่าแทนที่จะต้องดื่มกินท่ามกลางคนที่เพิ่งพบกันครั้งแรก ล้วยอมเป็นลูกไล่ให้เขาใช้ยังจะสบายใจเสียกว่า

พอทุกคนได้อาหารที่ย่างเสร็จ ก็แยกย้ายไปตามโต๊ะต่างๆ ขณะเคโกะกำลังนั่งมอง หลานสาวของยามาโนอุจิ ชิซุเอะก็ถือถาดใส่จานเดินเข้ามา

“คุณทากาสึกะ รับไหมคะ ฉันลองเลือกๆ มาค่ะ”

ในจานมีเนื้อ ผัก กุ้ง และอื่นๆ

“ขอบใจค่ะ งั้นขอรับไว้เลยนะ” เคโกะหยิบตะเกียบ “ถ้าจำไม่ผิดเธอคือคุณวาทิโอะ ฮารุนะใช่ไหมคะ แล้วคุณสามีคือคุณเฮซุเกะ”

วาทิโอะ ฮารุนะทำตาโตด้วยความประหลาดใจ

“ใช่ค่ะ เป็นเกียรตินามากเลยที่ยังจำกันได้”

“ก็ปีที่แล้วยังประทับใจอยู่ว่าเป็นคู่ที่น่ารัก ชีวิตแต่งงานเป็นยังไงคะ ยังอยู่ในบรรยากาศข่าวใหม่ปลามันหรือเปล่า”

“เอ ไม่รู้สิคะ” ฮารุนะหันไปมองอีกทาง ชายที่อยู่ปลายสายตาดูเหมือนจะปกป้องเดินมาหา เขาคือวาชิโอะ เอซูกะ สามีของเธอ

“กำลังนิทานผมอยู่หรือเปล่าครับ”

“ฉันถามว่ายังมีบรรยากาศข้าวใหม่ปลามันอยู่หรือเปล่า”

“คุยเรื่องนั้นอยู่หรือครับ” วาชิโอะ เอซูกะทำท่าผะเหวี่ยงเหมือนคาดไม่ถึง

“เอ ไม่รู้ว่าเคยมีบรรยากาศแบบข้าวใหม่ปลามันหรือเปล่า ผมออกจะเกรงใจรรมามาตั้งแต่แรกแล้ว”

ฮารุนะแยมปากขึ้นทันใด “จริงหรือเปล่านั้น ฉันไม่เคยรู้สึกอย่างนั้นเลย”

“อย่างนั้นละดีแล้ว นั่นแหละที่เขาเรียกว่าบรรยากาศแบบข้าวใหม่ปลามัน”

เคโกะถือแก้วแชมเปญ กวาดตามองไปรอบๆ เห็นโคซากะ ไคโตะ นั่งอยู่คนเดียวห่างจากคนอื่นๆ ไปหน่อย พ่อแม่ใส่ใจแต่จะยุ่งเนื้อ คงไม่มีเวลามาดูแลลูกชาย

จากนั้นสอดสายสายตาต่อไปอีก แล้วไปหยุดอยู่ที่โทโมกะ ลูกสาวคนเดียวของครอบครัวคุริฮาระซึ่งกำลังดื่มน้ำผลไม้ขณะเล่นสมาร์ทโฟน

เดียวขอตัวหน่อยนะ เคโกะบอกกับพวกฮารุนะแล้วลุกเดินไปหาโคโตะ

“โคโตะ ทำอะไรอยู่หรอ”

เด็กชายยังคงสีหน้าเรียบเฉย สายหน้าเบาๆ ไม่แม้แต่จะมองเคโกะ “ก็ไม่ได้ทำอะไร...”

เป็นเด็กที่ไม่น่ารักเอาเสียเลย พ่อแม่เขาเลี้ยงมาอย่างไรกันนะ

“ถ้าอย่างนั้นตามฉันมาหน่อย” ว่าแล้วเคโกะก็เดินนำ คิดว่าอาจถูกเพิกเฉย แต่เปล่าเลย เด็กชายเดินตามด้วยสีหน้านิ่ง

เคโกะเดินมาหาโทโมกะ ร้องทักว่า สวัสดิ์จ๊ะ

ถ้าเคโกะจำไม่ผิด หล่อนน่าจะอยู่ชั้นม.สาม เด็กสาวเงยขึ้น สวัสดิ์คะ หล่อนตอบ ผิวขาวนั้นงามราวกับกระเบื้องเคลือบ

“ไม่ได้เจอกันปีนึงเลยนะ สบายดีไหม”

ทันใดนั้น โทโมกะเอียงใบหน้ามคาย “อืม ก็ไม่ค่อยนะ”

“อ้าว ทำไมละ”

“เพราะรู้ป้ตายแล้ว”

“รู้ป้เหรือ” หล่่นคิดเล็กน้ย นึกถึงสัตว์เลี้ยงที่เด็กสาวคนนี่อุ้มมาเมื่อปีที่แล้ว “หา แมวตัวนั้นตายแล้วเหรือ เมื่อไหร่ะ”

“สองเดือนที่แล้วคะ”

“ไม่สบายเหรือ”

“คิดว่าใช่คะ อาการไม่ดีมาตลอด แล้วจู่ๆ วันหนึ่งก็ตายไป เห็นว่าไม่รู้สาเหตุแน่ชัด”

“อย่างนั้นเหรือ” เคโกะกะพริบตาพลางสรรหาคำที่จะมาพูดกับเด็กสาว “เรื่องนั้นคงเป็นบททดสอบที่พระเจ้ามอบให้กับโทโมกะจ้จ้งรู้ไหม พระเจ้านะ จะไม่มอบบททดสอบที่คนคนนั้นเอาชนะไม่ได้หรือกะมันต้องเป็นประโยชน์กับชีวิตของโทโมกะจ้จ้งในวันข้างหน้าแน่ๆ เธอต้องเอาชนะให้ได้นะ”

โทโมกะสูดลมหายใจ แล้วพยักหน้ารับว่าคะ

“อ้อ มีเรื่องอยากขอร้องโทโมกะจ้จ้งนะ ช่วยหน่อยได้ไหม”

“อะไรหรือคะ”

“นี่คือโคโตะ เขากับพ่อแม่มาเที่ยวบ้านฉัน แต่เพราะไม่มีเด็กคนอื่นเลย โทโมกะจ้จ้งช่วยเป็นเพื่อนคุยให้หน่อยได้ไหมจ้ะ”

“ได้คะ”

“ขอบใจนะ ดีจ้จ้งเลยเนอะ โคโตะ”

จ้จ้งฝากด้วยนะ ว่าแล้วเคโกะก็เดินออกจากตรงนั้น

เคโกะประสานสายตากับซากุราจ้ โยอิจิซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะ หล่่นจ้จ้งโบกมือเบาๆ แล้วเดินเข้าไปหา เขาวางแก้วไวน์ใบใหม่ให้ตรงหน้า “รับไหมครับ”

รับค่ะ เคโกะว่าแล้วนั่งลง

“เก่งจังเลยครับ” ซากุราจิ โยอิจิรินไวน์แดงใส่แก้ว

“เอ๊ะ อะไรเหรอ”

“ก็พอเห็นเด็กชายคนนั้นนั่งเหงาอยู่คนเดียว คุณก็รีบพาไปหาคุณหนู บ้านคุณคุริฮาระทันที มีความใส่ใจและไหวพริบดี น่าประทับใจมากครับ”

“นี่คืออะไร เรื่องนั่นเอง” เคโกะโบกมือปฏิเสธ “ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย ถ้าผู้ใหญ่สนุกกันแล้ว เด็กต้องมานั่งเบื่อ ก็รู้สึกไม่ดี”

“ก็ใช่ครับ แต่ผมคิดว่าเด็กนั้นคงนึกขอบคุณคุณนายอยู่”

“ก็ไม่รู้สินะ ขอให้เขาสนุกก็พอแล้ว”

เคโกะจิบไวน์แดงพลางรู้สึกอารมณ์ดี ความจริงแล้วลูกชายของ โคซากะจะเป็นยังไงก็ช่าง เพียงแต่ขึ้นปलयทิ้งไว้ ก็ไม่รู้ว่าคนอื่นจะคิดยังไง เลยยึดเยียดให้ลูกสาวของคุริฮาระดูแลกก็เท่านั้น แต่ถ้าสร้างภาพลักษณ์ที่ดีได้ก็ถือว่าโชคดี

คนเราก็แค่นั้นแหละ การกระทำที่คนเห็นกับสิ่งที่คิดอยู่ในใจต่างกัน โดยสิ้นเชิง เป็นธรรมดาที่สองสิ่งนี้จะต่างกันด้วย

แม้แต่ผู้ใหญ่คนนั้นก็เหมือนกัน หล่อนมองคนคนหนึ่งด้วยหางตา มีแต่ตัวเองเท่านั้นที่รู้ธาตุแท้ของอีกฝ่าย แน่นอนหล่อนจะไม่บอกเจ้าตัวว่า ตัวเองรู้อะไรมา เหล็กในต้องซ่อนไว้ถึงจะใช้เป็นอาวุธได้

4

มาโตบะ มาซายะยกแก้วไวน์แดงค้าง มองหน้าสามีภรรยาอาชีพโอะสลับกัน

“อย่างนั้นหรือครับ ทั้งสองคนทำงานอยู่ที่เดียวกันแล้วก็แต่งงานกัน
แถมทำงานอยู่โรงพยาบาลด้วย เหมือนพวกเราเปียบเลยสิครับ”

วาชิโอะ เอซูเกะโบกมือปฏิเสธว่าไม่เลย

“ผมเป็นแค่เภสัชกร สถานะต่างจากคุณมาโตบะอย่างสิ้นเชิง”

“ในแง่ที่ว่าเป็ญลูกจ้างโรงพยาบาล หมอกับเภสัชกรก็ไม่ต่างกันเท่าไร
หรอก แถมภรรยาเป็นพยาบาล ดีจังเลย บุคลากรมีอาชีพสองคน
มาแต่งงานกัน”

“ขอโทษนะคะที่ฉันเป็นแค่พนักงานออฟฟิศ” ริเอะที่อยู่ข้างกัน
พูดเสียงห้วน คงรู้สึกเป็นปมด้อยอยู่แล้ว จึงตอบโต้ทันควัน

“ไม่ได้พูดสักหน่อยว่าพนักงานออฟฟิศไม่ใช่มีอาชีพ ฉันแค่อยาก
บอกว่าพวกคุณวาชิโอะเป็นมืออาชีพด้านการแพทย์ด้วยกัน เรื่องแค่นี้
หัดเข้าใจหน่อยสิ”

“ช่างมันเถอะ” ริเอะยืนแก้วเปล่าทำหน้าที่บั้งตึง มาโตบะคว้าขวดไวน์
ขึ้นมาริน

“คุณริเอะยังจะทำงานต่ออีกสักพักใช่ไหมคะ” วาชิโอะ ฮารุนะถาม

“คิดว่าจะทำงานต่อจนกว่าจะมีลูกคะ อยู่บ้านก็ไม่มีอะไรทำ แล้ว
คุณฮารุนะล่ะคะ ไม่คิดจะมีลูกหรือคะ” ในยุคนี้ถ้าถามแบบนี้อาจถูกฟ้อง
ว่าคุกคามได้ แต่ริเอะก็ถามหน้าตาเฉย

“ก็ไม่ใช่ว่าไม่คิดนะ...” วาชิโอะ ฮารุนะอีกอัก

สามีของหล่อนที่อยู่ข้างกันก็ “เรื่องแบบนี้ใครจะวางแผนได้” เขา
ยิ้มเจื่อน

มาโตบะลอบมองฮารุนะ แล้วจินตนาสมาีเธอเบาๆ ที่ได้กอดผู้หญิงคนนี้
ทุกคืน โชคชะตาช่างเล่นตลก ถ้าที่โรงพยาบาลซาการามิมีพยาบาลแบบนี้
ตัวเองคงไม่ปล่อยยั้ให้หลุดรอดสายตา แต่จะว่าไป ถ้าเป็นอย่างนั้น แผนการ
ชีวิตก็คงจะผิดเพี้ยนไป การแต่งงานกับพยาบาลสวยๆ เป็นหลักประกัน

อนาคตให้ไม่ได้ ควรคิดว่าการที่ฮารุนะไม่ได้อยู่ที่แคนเตอร์พยาบาลของโรงพยาบาลซาทুরางิ เป็นโชคดีของตัวเองมากกว่า

“กลุ่มหนุ่มสาวคุยกันอย่างออกรสเลยนะ ให้พวกป๊าๆ ร่วมวงด้วยได้ไหมจ๊ะ” คิริฮาระ ยุมิโกะว่าแล้วนั่งลง ยามาโนะอูจิ ชิซุเอะตามมาข้างหลัง มาโตบะรีบลุกขึ้น เชิญครับ แล้วเสนอเก้าอี้ของตัวเองให้ชิซุเอะ

“แฮมอะไรกัน...รู้สึกไม่ดีเลย นั่งเถอะ”

“ไม่เป็นไรครับ”

มาโตบะยกเก้าอี้จากโต๊ะตัวอื่นมาวางข้างชิซุเอะแล้วนั่งลง

“ที่นี่ไม่ใช่บ้านพักตากอากาศ แต่เป็นบ้านหลักของคุณยามาโนะอูจิสินะครับ”

“เดิมก็เป็นบ้านพักตากอากาศนั่นแหละ บ้านหลักอยู่ที่เขตมินาโตะกรุงโตเกียว แต่หลังสามี่เสียไป ก็เลยย้ายมาอยู่ที่นี่”

“อย่างนั้นหรือครับ แต่อยู่ในที่แบบนี้ ไม่เหงาหรือครับ”

“ที่นี่มีเพื่อน ก็เลยไม่เหงา อีกอย่างตัวเองก็ชอบอยู่คนเดียวมาแต่ไหนแต่ไร วาดรูปบ้างอะไรบ้าง”

“ถ้าอย่างนั้นก็สงบดีนะครับ” มาโตบะดื่มไวน์

แต่ถ้าผู้ชายรู้ว่าแม่มาอยู่ในที่แบบนี้คนเดียว น่าจะอยู่ไม่เป็นสุข มาโตบะคาใจ ถึงชิซุเอะจะอายุไม่น้อยแล้ว แต่ก็มีเสน่ห์แบบสาวใหญ่ หรือจะเรียกว่ามีเสน่ห์ยั่ววนก็ได้

การจัดปาร์ตี้แบบนี้เป็นประจำทุกปีก็อาจไม่ใช่เรื่องเลวร้าย อย่างน้อยก็มีสิ่งที่ชวนให้รอคอยได้เรื่องหนึ่งละ เขาคิด

งานปาร์ตี้เลิกตอนสี่ทุ่ม ยามาโนะอูจิ ชิซุเอะบอกว่าจะจัดการเก็บกวาดเอง เคาะกับขุนซากุจึงนั่งรถโคซากะกลับเหมือนตอนมา นานามิกับโคโตะก็เดินกลับไปแล้ว

“เป็นปาร์ตี้ที่จี๊ดจ๊าดเลย เข้าใจเลยว่าทำไมถึงจัดเป็นประจำทุกปี” โคซากะ พุดขณะจับพวงมาลัย

“ขอโทษนะคุณโคซากะ ยืนอย่างบาร์บีคิวตลอดคงเหนื่อยแน่” เคโกะ พุดจากเบาะหลัง

“ไม่เลย สนุกดีครับ ที่สำคัญ ผมรู้สึกประทับใจมากเลยที่คุณนาย เป็นที่รักของทุกคน”

“อย่ามาขอกันเลย แค่นี้ก็เขินจะแย่แล้ว ปีที่แล้วก็บอกคุณชิซุอะว่า ไม่ต้องจัดแล้วนะ”

“ไม่เห็นเป็นไรเลย เขามาอวยพรให้แล้วยังจะบ่นอีก พิลึกคน”

“ไม่ได้บ่นสักหน่อย แค่ไม่อยากให้เขายุ่งยาก”

ตอนทำงานปาร์ตี้ ชิซุอะยกแก้ววันเกิดสำหรับเคโกะออกมา ดูเหมือนจะสั่งทำพิเศษ มีแผ่นช็อกโกแลตเขียนคำอวยพรอยู่บนหน้าเค้กด้วย

แม้จะคาดไว้อยู่แล้ว แต่ก็ต้องแก้มือทำเป็นประหลาดใจ ให้สมเป็นผู้ใหญ่ ทุกคนก็รู้ อย่างตอนถ่ายภาพที่ระลึก ความจริงแล้วทุกคนก็ไม่ค่อยอยากถ่ายด้วยหรอก

หลังจากนั้นยังมีคนแอบเอาของขวัญมาให้สองคน จะเปิดตรงนั้นก็ไม่ได้ แต่เดาได้ว่า ของที่ทาคุราจิ ชิซุรุให้ ดูจากรูปทรงของกล่องแล้ว น่าจะเป็นผ้าเช็ดหน้าหรือผ้าพันคอ คงเป็นแบรนด์ชาแนลหรือแอร์เมส

อีกคนคือคุริฮาระ ยูมิโกะ กล่องไม่ใหญ่ แต่มีน้ำหนัก คงเป็นน้ำหอม ไม่ชาแนลก็แอร์เมสกระมัง

แน่นอนหล่อนไม่รู้ลึกแยะ เพราะทุกคนรู้ดีว่าการจะคบหากับครอบครัว ทากาสึกะ เคโกะสำคัญกว่าซุนซากุ

เมื่อถึงบ้านพักตากอากาศ ขณะลงจากรถ ซุนซากุก็เปรยว่ายังดื่มไม่พอ

“เดี๋ยวเราเปลี่ยนที่ไปดื่มต่อดีกว่า โคซากะเองก็คงอยากดื่มไซ้ใหม่”

“จะไปตอนนี้เลยหรือครับ ผมนะไม่เป็นไรหรอก ไปที่ไหนหรือครับ”

“แถวใกล้สถานีรถไฟมีร้านดีๆ ถ้าจำไม่ผิดน่าจะเปิดถึงสี่หนึ่ง เคโกะเรียกแท็กซี่ให้ที”

“ดีที่ป่านนี้ ถึงเรียกแท็กซี่ก็คงไม่มาทันทีหรอกนะ”

“เอาเถอะ ยังไงก็ลองเรียกดูก่อน”

เฮ้อ หล่อนคิด ขณะกำลังหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมา นานามิกับไคโตะก็กลับมาพอดี

“มีอะไรหรือคะ” นานามิถาม

ก็ เคโกะกำลังจะอธิบาย ทันใดนั้นก็ได้อิเดียดูๆ

“ใช่แล้ว คุณนานามิขับรถไปส่งที่ร้านได้ไหม เพราะร้านอยู่ใกล้สถานีรถไฟ หากกลับก็หาแท็กซี่ง่าย”

“อ๊ะ เป็นความคิดที่ดีเลยครับ” ไคซากะซึ่งตอบก่อนซุนซากุ แล้วอธิบายเรื่องราวให้นานามิฟัง

“ตกลงค่ะ ฉันจะไปส่ง” นานามิก็เข้าใจแล้ว

“ถ้าไปส่งได้ก็ดีเลย” ซุนซากุพยักหน้าพึงพอใจ “ตกลงตามนั้น إذنคุณนานามิ ฝากด้วย”

ไคซากะส่งกุญแจรถให้นานามิ หล่อนวางมือบนไหล่ลูกชายที่ยืนอยู่ข้างๆ

“ได้ยืมแล้วใช่ไหม แม่จะไปส่งพ่อ ลูกไปนอนที่ห้องก่อนนะ”

ครับ ไคโตะตอบเบาๆ

นานามิขึ้นนั่งเบาะคนขับ ส่วนซุนซากุและไคซากะขึ้นนั่งเบาะหลัง พอสตาร์ทเครื่องได้ รถก็แล่นออกไป เคโกะยื่นส่งจนรถพ้นเขตบ้าน จึงร้องบอกไคโตะ “กลับเข้าบ้านกันเถอะ” แล้วไปที่ประตูบ้าน

ครอบครัวซากุราจึงออกจากบ้านยามาโนอุจิเกือบสี่ทุ่มครึ่ง

มาซาโนริซึ่งเดินนำหน้า ถอนหายใจยาว “ดื่มไปเยอะเลย”

“แต่ก็ได้ทำหน้าที่แล้ว” ยูมิโกะพูดเสียงเย็นชา “การคบหาสมาคมกับ

กลุ่มบ้านพักตากอากาศไม่ง่ายเลย”

“แต่ถ้าเทียบกับคนที่ซื้อโคซากะนั้นแล้ว พวกเราก็ยังสบายกว่าเยอะ ตัวเองแทบไม่ได้กินอะไร ได้แต่ย่างเนื้อกับผักกินไป”

“เห็นคุณชิซุรุบอกว่า คุณโคซากะเป็นพวกคนเก่ากลับมาใหม่ คือเคยทำงานเป็นลูกน้องท่านประธานทาากาสึกะมาก่อน แต่โดนบริษัทคู่แข่งซื้อตัวไป ทว่าบริษัทนั้นล้มละลาย ทั้งบ้านเลยคว้างไม่มีที่ไป จนท่านประธานทาากาสึกะเรียกตัวกลับมา ก็แน่นอนแล้วว่าจะไม่กล้าหือ โดนสั่งให้ทำงานอย่างบาร์บิคิวก็สมควรแล้ว”

“เรื่องนั้นฉันก็ได้ยินมาเหมือนกัน แต่ปัญหาคือคุณนายเคโกะ ถึงท่านประธานจะให้ภัย แต่ถ้าคุณนายไม่ยอม ก็ยากที่จะได้กลับมาไม่ใช่หรือ”

“ไม่ใช่แค่ยาก เรียกว่าสิ้นหวังเลย คุณนายทำตัวเหมือนนางฟ้าเปี่ยมด้วยเมตตา แต่ความจริงแล้วเป็นจอมบงการเจ้าคิดเจ้าแค้น”

“เอาเถอะ คนเราก็เป็นแบบนี้แหละ”

“ใช่แล้ว ไม่มีใครที่ไม่ดีสองหน้า”

เป็นอย่างนี้เองหรือ โทโมกะฟังคำพูดของพ่อแม่แล้วนึกถึงใบหน้าของทาากาสึกะ เคโกะ พอพูดถึงการตายของรูบี้ หล่อนยังทำตาเศร้า หล่อนพูดพลางยิ้มอย่างอ่อนโยน คำนั้นยังก้องอยู่ในหู พระเจ้านะ จะไม่มอบบททดสอบที่คนคนนั้นเอาชนะไม่ได้หรอกนะ—

“ว่าแต่ของขวัญที่ให้เป็นอะไรนะ”

“น้ำหอมของเพนฮาลิกอนส์”

“อ้าว ไม่ใช่แอร์เมสหรอกหรือ”

“ถ้าอย่างนั้นมันก็ไม่ประทับใจนะสิ เพนฮาลิกอนส์นี้เป็นแบรนด์ที่ราชวงศ์อังกฤษใช้เสียวนะ เขาจะได้แนะนำแลกให้อีก”

“ถ้ามันง่ายอย่างนั้น ก็ไม่ต้องลำบากหรอก”

“ก็ใช่ะนะ แต่ถ้าไม่หวานพีชก็คงหวังผลไม่ได้ใช่ไหมล่ะ”

“ก็จริงนะ”

โนไม่ซำก็มาถึงบ้านพักตากอากาศของพวกตน มาซาโนริทำท่าจะไขกุญแจประตู แต่แล้วก็เอียงคอด้วยความสงสัย “เอ๊ะ มันแปลกๆ นะ...”

“มีอะไรเหรอ” ยูมิโกะถาม

“กุญแจไม่ได้ล็อก”

“เอ๊ะ ทำไมละ ตอนออกไปลืมล็อกหรือ”

“ไม่น่าใช่นะ...” มาซาโนริเปิดประตูด้วยสีหน้าเครียด

โทโมกะก็เดินผ่านประตูตามพ่อแม่เข้ามาในบ้าน มาซาโนริเปิดประตูห้องนั่งเล่นอย่างระมัดระวัง

“เป็นไง” ยูมิโกะถามอยู่ข้างหลังมาซาโนริ คงหมายความว่าไม่มีสิ่งผิดปกติใช่ไหม

“เท่าที่ดู ก็ไม่เห็นมีอะไรผิดปกตินะ...” มาซาโนริเข้าไปข้างใน มองรอบห้อง “แต่อาจต้องตรวจสอบกับบริษัทรักษาความปลอดภัยหน่อยจะดีกว่า”

“ว้าย น่ากลัวจัง”

“เพื่อความชั่วร้าย จะขึ้นไปดูชั้นสองนะ” มาซาโนริเดินขึ้นบันได

ซากุราจิ โยชิจิวางแก้วร็อก ถอนหายใจยาว “ขออีกแก้ว”

ครับ มาโตบะตอบแล้วยื่นมือไปรับแก้ว ตักน้ำแข็งในถังน้ำแข็งใส่รินเหล้าสก๊อต แล้วผสมด้วยไม้คนก่อนวางลงตรงหน้าโยชิจิ

“เห็นริเอะบอกว่า เธอค่อนข้างกระตือรือร้นกับการใช้เอไอ³ แล้วยังบอกว่าโรงพยาบาลของเราล่าช้าด้วยใช่ไหม”

“ผมไม่ได้พูดอย่างนั้นนะครับ แค่ว่าถ้าล่าช้าจะไม่ดีเท่าตัวเอง”

“แต่บอกว่าควรเริ่มจากแผนกอายุรกรรมไม่ใช่โรคะ ถ้าเอาเอไอแบบ

³ ย่อมาจาก Artificial Intelligence หมายถึงโปรแกรมปัญญาประดิษฐ์ ถูกเขียนและพัฒนาขึ้นโดยมนุษย์ ให้มีความฉลาด วิเคราะห์แก้ไขปัญหาได้ นิยมใช้อย่างแพร่หลายในแวดวงธุรกิจและอุตสาหกรรม

สนทนาได้เข้ามาใช้ จะทำให้ภาระของอายุรแพทย์ลดลงถึงหนึ่งในสามเลย”

“ผมพูดไปตามความจริงครับ”

“อย่างนั้นหรือ นี่กว่าเธอคิดว่าถ้านำเอไอเข้ามาโดยเริ่มที่แผนกของ
ตัวเองจะทำให้ตัวเองได้กุมอำนาจเสียอีก”

“แน่นอน ผมคิดอย่างนั้นด้วยครับ เพราะผมก็มีความทะเยอทะยาน”

มาโตบะตอบ โยอิจิหัวเราะหึๆ อย่างมีเลศนัย

“บางครั้งก็จำเป็นต้องเผยแพร่แต่บ้างอย่างนั้นสินะ ก็โอเคอยู่
แต่ยังงี้ก็ตาม เธอเก่งมากที่ทำให้ริเอะพูดคุยเรื่องอนาคตของโรงพยาบาล
ช่างน่าประทับใจ ต่อให้เป็นการเอาความคิดของเธอมาพูด ไม่สิ เธอเป็น
คนพูดชักนำก็ตาม”

มาโตบะไม่ได้ที่ขนาดฟังแล้วไม่รู้ว่านี่คือการประชด แต่ก็ไม่รู้ว่าจะ
ตอบอย่างไร ได้แต่ยิ้มบางๆ แล้วปล่อยมันผ่านไป

เขานั่งประจันหน้ากับพ่อตาในอนาคตบนโต๊ะที่เจดีย์บ้านพักตาก
อากาศ พอลบจากงานปาร์ตี้ โยอิจิก็จักชวนให้ดื่มต่ออีกหน่อย เมื่อคุ
ริเอะก็นั่งอยู่ด้วย แต่ก็ลุกออกไปบอกว่าอยากอาบน้ำ โยอิจิเลยเริ่มพูด
เรื่องนี้ราวกับรอกทำอยู่

“จะว่าไปเขาก็พูดเรื่องเอไอเหมือนกันครับ”

“เขาคนไหน”

“หลานเขยคุณยามาโนอุจิเงะ รู้สึกรู้ว่าจะซื้อคุณเอชู่เกะครับ”

“เขาบอกว่ายังไงวะ”

“เขาบอกว่าการจัดยาตามใบสั่งแพทย์ เกสซ์กรคงสู้เอไอไม่ได้เลย
เพราะเอไอมีข้อมูลมหาศาล แต่ก็ใช่ว่าเกสซ์กรที่เป็นคนจะไม่จำเป็นตลอดไป
พอถามว่าทำไม เขาบอกว่าเพราะเอไอไม่มีฟังก์ชันเจ้ากี้เจ้าการ คอยใส่ใจ
กระทั่งเรื่องที่หมอเจ้าของไข้หรือตัวคนไข้เองไม่พูดออกมา เป็นห่วงสุขภาพ
ร่างกาย หรือบางทีก็เสนอวิธีป้องกัน ถึงเอไอจะถามว่าตอนนี้สุขภาพเป็นยังไง

ก็ไม่รู้ว่าจะตอบยังงี้ดี ในจุดนั้นเกล็ดซากรสามารถสังเกตเห็นความผิดปกติจากการคุยเล่น และบางครั้งก็แนะนำมาได้ จริงอยู่ที่ความเจ้ากี้เจ้าการก็คือความเจ้ากี้เจ้าการ แต่บางครั้งอาจส่งผลอย่างมากต่อชีวิตคนไข้ผมฟังแล้วก็ประทับใจ บางที่เขาเองคงรู้ดีว่าเกล็ดซากรควรจะเป็นยังไง”

“จริงหรือ เขาพูดแบบนั้นเร็วอะ...”

บางทีโยอิก็คงอยากจะถามว่า เธอรู้ไหมว่าในฐานะหมอมควรเป็นอย่างไร แต่มาโตบะจงใจที่จะไม่พูดอะไร เขาไม่คิดจะเอาตัวลงไปแข่งกับเกล็ดซากร แถมยังเคืองกับการถูกเอาไปเปรียบเทียบ

โยอิจิกแกว้รอกขึ้นตึ่ม หาวหอด ใช้ปลายนิ้วกดหัวตา

“ซึกจะเมาแล้วมั้ง ช่วยไปบอกให้ชิซุรุซงกาแพให้หน่อยได้ไหม”

“ครับ”

มาโตบะลุกขึ้นไปเปิดประตูกระจกเข้าไปในบ้าน ชิซุรุกำลังนั่งมองแท็บเล็ตอยู่ที่ห้องนั่งเล่น

“ผอ. บอกว่าอยากให้ซงกาแพให้ครับ”

ชิซุรุทำหน้านิ่ง วางแท็บเล็ตลง

“ถ้าวงกันน่าจะรีบเข้านอนซะ” หล่อนลุกขึ้นเดินไปที่เคาน์เตอร์ครัว

มาโตบะออกจากห้องนั่งเล่นเดินไปบนทางเดิน มีประตูสองบานเรียงกัน ประตูแรกเป็นห้องน้ำ ส่วนประตูด้านในเป็นห้องอาบนํ้า

เขาเปิดประตูห้องอาบนํ้า ไฟในห้องเปิดอยู่ แต่ไม่เห็นเงาคนผ่านกระจกฝ้า ตะกร้าผ้าใช้แล้วก็ว่างเปล่า

เขาลองเปิดประตูข้างในก็ไม่มีใครจริงๆ แต่พื้นยังเปียกอยู่ ริเอะคงอาบนํ้าเสร็จแล้ว ตอนนี้น่าจะกำลังบำรุงผิวอยู่ในห้องของตัวเอง

เขาสังเกตเห็นกระจกหน้าต่างเปิดแง้ม มองเห็นพระจันทร์

หลังจากทำธุระในห้องน้ำเสร็จ ก็เดินกลับไปห้องนั่งเล่น ตอนนั้นเองเขาได้ยินเสียงกรีดร้องดังแหวกอากาศมา

ตั้งแต่มุดขึ้นเตียง เวลามานานแค่ไหนแล้วนะ โทโมกะเอื้อมมือไปหยิบสมาร์ตโฟนเพื่อจะดูเวลา แล้วรู้ตัวว่าหล่นวางทิ้งไว้บนโต๊ะ ไม่ใช่ที่ห้วนนอน จึงถอดใจเพราะขี้เกียจจะลุก

ได้ยินเสียงไซเรนดังไม่หยุดตั้งแต่เมื่อครู่ นั่นเป็นเสียงรถพยาบาลหรือรถตำรวจกันแน่ หล่อนไม่เคยคิดถึงความแตกต่างของทั้งคู่

สาเหตุที่กฎประตูหน้าไม่ได้ล็อก สุดท้ายก็ไม่ชัดเจน ไม่มีแว่วว่ามีคนบุกรุกเข้ามาในบ้าน ประตูหน้าต่างอื่น ๆ ก็ไม่มีสิ่งผิดปกติ “สงสัยฉันจะลืมล็อก” มาซาโนริเอียงคอจน

ได้ยินเสียงกริ่งดังปึงปอง เป็นเสียงจากอินเตอร์คอมประตูหน้า

โทโมกะอยู่หนึ่งๆ ได้ยินเสียงดังอีกครั้ง ในเวลากลางดึกอย่างนี้ ใครจะมากดอินเตอร์คอม เป็นเรื่องอะไรกันนะ

ในไม่ช้าก็ได้ยินเสียงคนคุยกันอยู่นอกหน้าต่าง มีคนเข้ามาในเขตบ้าน

โทโมกะลุกขึ้น สวมเสื้อชุดสีชมพูทับชุดนอนแล้วออกจากห้อง ไปเปิดประตูห้องนอนของพ่อแม่

บนเตียงไม่มีร่างของทั้งคู่

ทันใดนั้น ได้ยินคนตะโกนลั่นจากข้างนอก เป็นเสียงผู้ชาย ไม่ใช่แค่คนเดียว แล้วยังเหมือนอยู่ใกล้มากด้วย

โทโมกะไปที่ประตูหน้า เปิดออกอย่างกล้าๆ กลัวๆ

มีคนมากันเยอะมาก เป็นผู้ชายหลายคน มีตำรวจด้วย

ชายร่างใหญ่ใส่สูทสังเกตเห็นโทโมกะ จึงวิ่งเข้ามาหา

“คุณหนูบ้านนี้ใช่ไหม” ชายคนนั้นถามเสียงเฉียบคม ดวงตาแดงก่ำ

ใช่คะ หล่อนตอบเสียงเบาหวิว

“ไปอยู่ที่ไหนมา”

“นอนอยู่ในห้อง”

“แล้วคนอื่นล่ะ”

แนะนำนักเขียน

ฮิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อ พ.ศ. 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 2528 ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ Houkago (After School) ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นลาออกจากงานและผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวน แนวไซปริศนา นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักได้แง่คิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิมแล่นเข้ามา

นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียน โดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น Himitsu (ความลับ) คิวารางวัลชนะเลิศในสาขาเรื่องยาว จากสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งญี่ปุ่น ครั้งที่ 52 ในปี 2542 และ Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย) คิวารางวัลนาโอกิ และรางวัลฮงคะคุมิสเตรี่ ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2555

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น ปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการคัดสรรรางวัลนาโอกิ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น Game no Na wa Yuukai (เกมรักพาด้าว), Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย), Tantei Galileo (กาลิเลโอไซคดี) ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย), Seijo no Kyuusai (พิชรักสังตาย), Aru tozasareta yuki no sansou de (ฆาตกรรมปิดตายบนภูเขามิยะ) และยังคงมีออกมาอย่างต่อเนื่อง

แนะนำนักแปล

บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์

นักแปลและล่ามดีเด่น รางวัลสุรินทราชา พ.ศ. 2562

ในวัยเด็ก อ่านการ์ตูนและดูรายการโทรทัศน์ของญี่ปุ่น จนได้มีโอกาสเรียนเอกภาษาญี่ปุ่นที่วิทยาลัยปทุมวัน สมัยที่ยังเป็นระดับ ปวช. แล้ว โชคดีได้ทุนรัฐบาลญี่ปุ่นไปเรียนคณะบริหารธุรกิจที่มหาวิทยาลัยโกเบ ทั้งในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท จบแล้วทำงานที่บริษัท โตโยต้า มอเตอร์ คอร์ปอเรชั่น ประเทศญี่ปุ่น อยู่หลายปี รวมเวลาที่อยู่ในญี่ปุ่น 12 ปี

เมื่อกลับมาประเทศไทยไม่ค่อยได้ใช้วิชาบริหารธุรกิจ แต่ใช้ภาษาญี่ปุ่นหากินมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นงานในสถานทูตญี่ปุ่น บรรณาธิการการ์ตูนญี่ปุ่น ผู้ประสานงานการถ่ายทำสารคดีของสถานีโทรทัศน์ญี่ปุ่น หรือดีเจรายการเพลง และสาระจัดเป็นภาษาญี่ปุ่นชื่อ “Ohayo Bangkok”

นอกจากนั้นยังเคยเป็นบรรณาธิการวารสาร “Anone” เพื่อการเรียนรู้การสอนภาษาญี่ปุ่นฉบับแรกฉบับเดียวในประเทศไทยของสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่น ในพระบรมราชูปถัมภ์เป็นเวลา 19 ปีเต็มก่อนจะปิดตัวไป ปัจจุบันเป็นล่ามอิสระและยังรับงานแปล ทั้งงานด้านเทคนิคการบริหารและนวนิยายญี่ปุ่น

ผลงานแปล

นวนิยาย

“เกมซ่อนหลาเอาตาย” เขียนโดย ยามาตะ ชูตะเกะ

“After School” “ฆาตกรรมหิมะ พระจันทร์ ดอกไม้” “เจตนาร้าย”

“พาเหรดแห่งความเงิบงัน” เขียนโดย ฮิงาชิโนะ เคโงะ

“Million Dollar Man” เขียนโดย คาวามูระ เก็งกิ

“ระเบิด” เขียนโดย โก คัตสึฮิโระ ฯลฯ

คุณฆ่าคนตาย

あなたが誰かを殺した

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน

บัณฑิต ประดิษฐ์ฐานวงษ์ แปล

Anata ga Dareka wo Koroshita© 2023 Keigo Higashino. All rights reserved.

First published in Japan in 2022 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo.

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2567

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

ISBN 978-616-14-0602-8

ฮิงาชิโนะ, เคโงะ.

คุณฆ่าคนตาย.- กรุงเทพฯ : ไต้ฝุ่น, 2567.

280 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. บัณฑิต ประดิษฐ์ฐานวงษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0602-8

เจ้าสำนักไต้ฝุ่น

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

แบบปก/เนื้อใน

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ทินภาส พาหะนิชัย

ภูสุรี ภูมิภัก

ยุพา แจ่มสุข มาริสา ซาติยาภา

ทิมไต้ฝุ่น

อัศคนันท์ ชุมนุ

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บิ๊ก ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

พิมพ์
Green
Read
1300 Project
กรุณาถอนสายธารรับ
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

กลางดึกคืนฤดูใบไม้ร่วง... ณ บ้านพักตากอากาศหรู ทุกคนได้รับจดหมายปริศนา

พร้อมข้อความชวนสะพรึงว่า **“คุณฆ่าใครบางคนตาย”**

จากนั้นวันหยุดพักผ่อนก็กลายเป็นโศกนาฏกรรมหมู่สุดสยอง

ชายคนหนึ่งออกมาสารภาพเพราะต้องกรับโทษประหาร

ทว่าไม่ยอมบอกรายละเอียดการสังหาร เหตุใดจึงต้องปิดบัง?

นายตำรวจจะ เคียวอิจิโร่ จึงถูกดึงตัวเข้ามาไขคดี

สะท้อนขวัญฆาตกรรมไม่เลือกหน้าครั้งนี้

ความจริงที่ซ่อนอยู่ในใจฆาตกรยังไม่ถูกเปิดเผย ผู้สูญเสียล้วนมีความลับ

ความคั่งแค้นและคำโกหก แน่نونว่าไม่มีใครหลอกกางะได้

“คุณฆ่าคนตาย” ลำดับที่ 11 ในซีรีส์กางะ ดิดอันดับขายดีต่อเนื่อง

โดย อิงาชิโนะ เคโงะ เทพเจ้านิยายสืบสวนแห่งเอเชีย

อย่าลืมอ่านบทส่งท้ายที่ทำให้คุณต้องย้อนกลับไปอ่านใหม่ตั้งแต่ต้น

